

Книгата на Даниил — сто и тринадесета

Разкриване на тройното приложение на пророчеството: Разбиране на значението на 11 септември 2001 г. в библейски контекст

Jeff Pippenger

2024-03-03

Когато Господ върна Своя народ на последното време към Йеремиевите „стари пътеки“ на 11 септември 2001 г., Той вече бе определил правилото за тройното приложение на пророчеството.

Така казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за старите пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Няма да ходим по него. Поставих още над вас и стражи, които казваха: Слушайте звука на тръбата. Но те казаха: Няма да слушаме. Еремия 6:16, 17.

Когато Господ върна Своя народ към древните пътища, те щяха да намерят покой (късния дъжд), и тогава на стражите бе дадена вест с тръба. Всички пророци най-съвършено определят края на последните дни, затова тръбната вест на последните дни би била последната тръба, която е седмата тръба, която е третото горко.

Когато Неговият народ от последните дни започна да ходи в древните пътища, бе разпознато, че характеристиките на първото горко посочват конкретен символичен исторически водач (Мохамед) и че второто горко прави същото (Осман). Установи се, че всяка от първите четири тръби също има конкретни символични водачи, чрез които тръбата се идентифицира, и тогава бе разпознато, че Осама бин Ладен е символичният водач на третото горко.

Мохамед бе свързан с Арабия, а Осман беше символът на Османската империя в Турция, и Осама бин Ладен представляваше ислямския терор в световен мащаб, макар че и той, както Мохамед, беше арабин.

Признато беше също, че първото горко порази войските на Рим и че второто горко уби войските на Рим. Тогава 11 септември 2001 г. беше разпознат като моментът, в който ислямът на третото горко порази войската на Рим (Съединените щати), но че при неделния закон той ще убие войската на Рим, когато Съединените щати достигнат своя край като шестото царство на библейското пророчество и предадат националния си суверенитет на тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка.

Беше разпознато, че Съединените щати са земният звяр с двата рога на сила. Основна пророческа характеристика на земния звяр е, че той се променя от агне в змей. В пророчески смисъл роговете представляват сила, а силата на земния звяр беше републиканизмът и протестантизмът, представени като двата рога на земния звяр. Но сега, в последните дни, двете сили на земния звяр са се променили във военна и икономическа мощ. На 11

септември 2001 г. ислямът на третото горко порази земята — символ на земния звяр, Пентагона — символ на неговата военна мощ, и Кулите близнаци в Ню Йорк — символ на неговата икономическа сила.

Когато също бе разпознато, че началната история на първото горко и заключителната история на второто горко и двете представят илюстрация на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, бе разпознато, че при настъпването на третото горко, когато големите сгради на Ню Йорк бяха съборени, бе установено, че процесът на запечатване на сто четиридесет и четирите хиляди е започнал.

„Откъде идва мълвата, че съм заявила, че Ню Йорк ще бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казала съм, когато гледах как там се издигат големите сгради, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите от Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам особена светлина относно това какво предстои на Ню Йорк, освен че зная, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От дадената ми светлина зная, че в света има разрушение. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще се разиграят сцени, чиято страшна ужасност не можем да си представим.“ Review and Herald, 5 юли 1906 г.

„погибелта, която е в света“, е характерът на исляма, защото неговият характер е представен като Аполлион и Авадон в девета глава, единадесети стих на Откровение.

И имаха над себе си цар, който е ангелът на бездънната пропаст, чието име на еврейски е Авадон, а на гръцки името му е Аполион. Откровение 9:11 (ДЕВЕТ ЕДИНАДЕСЕТ).

Значението на името, или характера, на царя, който управлява исляма, както на еврейски, така и на гръцки, както е представено чрез двете имена, е „смърт“ и „разрушение“, които дойдоха на 11 септември 2001 г., когато великите сгради на Ню Йорк бяха съборени. В този момент започна да се изпълнява Откровение, глава осемнадесета, стихове от първи до трети.

Беше разпознато, че при първото споменаване на дивия човек на исляма в книгата Битие е употребена еврейската дума за „див арабски осел“, която в стиха е преведена като „див човек“. Символът на исляма е семейството на коня, а в деветата глава на Откровение той също е представен като боен кон. В свещените карти на Авакум, за които Божият народ бе уведомен, че „не бива да бъдат изменяни“, ислямът също бе представен чрез бойните коне.

И ангелът Господен ѝ рече: Ето, ти си зачнала и ще родиш син, и ще наречеш името му Исмаил; защото Господ чу твоето страдание. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее в присъствието на всичките си братя. Битие 16:11, 12.

Първото споменаване на раждането на Исмаил беше свързано с „въздържане“, което се превърна в основен символ, свързан с исляма.

А Сарая, жената на Аврам, не му раждаше деца; и тя имаше слугиня, египтянка, на име Агар. И Сарая каза на Аврам: Ето сега, Господ ме е възпрял да раждам; моля ти се, влез при слугинята ми; може би чрез нея ще имам деца. И Аврам послуша гласа на Сарая. Битие 16:1, 2.

Още в самото първо споменаване на исляма, представен чрез раждането на Исмаил, се подчертава покорството. Понятието за покорство е основополагащо за религията ислям. Думата „ислям“ произлиза от две арабски думи — „salaam“, която означава „мир“, и „aslama“, която означава „да се покори“ или „да се предаде“. Ислямът учи, че вярващите трябва да подчиняват своята воля на волята на Аллах (Бог) във всички аспекти на живота. След като Сара осъзна, че е взела лошо решение, като е насърчила Авраам да вземе Агар и да роди Исмаил, тя получи позволение от Авраам да се отнася сурово с Агар, което накара Агар да избяга от дома на Авраам. Там тя получи послание от ангела.

Но Аврам каза на Сара: Ето, слугинята ти е в ръката ти; постъпи с нея, както ти е угодно. И когато Сара се отнесе сурово с нея, тя побягна от лицето ѝ. И ангелът Господен я намери при един воден извор в пустинята, при извора по пътя за Сур. И каза: Агар, слугиньо на Сара, откъде идеш и къде отиваш? А тя каза: Бягам от лицето на господарката си Сара. И ангелът Господен ѝ каза: Върни се при господарката си и се покори под ръцете ѝ. И ангелът Господен ѝ каза: Ще умножа твърде много потомството ти, така щото няма да може да се изброи поради многобройността си. И ангелът Господен ѝ каза: Ето, ти си бременна и ще родиш син, и ще наречеш името му Исмаил; защото Господ чу скръбта ти. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и той ще живее пред лицето на всичките си братя. Битие 16:6–12.

Сдържането на исляма, „покорството“, което представлява характера на религията ислям, и ролята на исляма — всичко това се съдържа в първото споменаване на Исмаил и представлява пророческото ДНК на исляма, представен от трите горко в Откровение. След като Господ приведи Своя народ към древните пътеки на Еремия, те също така разпознаха, че „четирите ветрове“, които се държат в сдържане от четирите ангела в седма глава на Откровение, са именно четирите ветрове на исляма.

„Ангелите държат четирите ветрове, представени като разгневен кон, стремящ се да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разорение и смърт по пътя си.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

„Гневният кон“ на исляма, който е също и „четирите ветрове“, „удържани“, докато се извършва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, носи „смърт и погибел“ (Аввадон и Аполлион) в своя „път“. Както ограничението, наложено върху Агар, вложи този пророчески белег в символа на исляма, така и четирите ветрове, и гневният кон са удържани; и при наличието на този факт бе разпознато, че началото на първото „горко“ посочва ограничение върху исляма, представено чрез историческата заповед на Абу Бакр.

И им бе заповядано да не повреждат земната трева, нито каквото и да е зелено растение, нито кое да е дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си.

Откровение 9:4.

Ред след ред началото на второто горко, което в тройното приложение на трите горка е поставено върху началото на първото горко, обозначава освобождаването на четирите ангела, което в този стих представлява освобождаването на втория велик джихад на исляма.

като казваше на шестия ангел, който имаше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани при великата река Ефрат. Откровение 9:14.

Следователно се разбираше, че в началото на третото горко ислямът ще бъде едновременно освободен и възпиран, което е именно свидетелството на сестра Уайт.

„По онова време, докато делото на спасението се приближава към своя край, скръб ще настава на земята и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, така че да не попречат на делото на третия ангел. По онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния вик на третия ангел и да пригответи светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

Когато беше изследван историческият летопис на исляма, се установи, че войната и постиженията на арабския ислям от първото горко се разбират от исляма като „първия велик джихад“, и че войната на Османската империя, започнала, когато четирите ангела бяха развързани, се разбира от исляма като „втория велик джихад“. В съгласие с тройното приложение ислямът вярва, че третият и последен велик джихад е започнал на 11 септември 2001 година. Както някога е написал Уилям Милър: „Историята и пророчеството са в съгласие.“

Приложението „ред върху ред“ на едно освобождаване и едновременно възпиране, представено чрез полагането една върху друга на началната пророческа линия на първото и второто горко, бе свършено потвърдено от Духа на пророчеството; и непосредствено след като ислямът нанесе удар на 11 септември 2001 г., президентът Джордж У. Буш наложи световно възпиране върху исляма, като започна своята война срещу терора. Едновременното освобождаване и възпиране на „гневния кон“ на исляма бе потвърдено от Библията, Духа на пророчеството, а също и от историята.

Онези, които „следват Агнето“ обратно към старите Милеритски пътеки, намират „покоя“, който е късният дъжд, за който Сестра Уайт посочва, че започва, когато народите се разгневят, но бъдат възпирани, както беше на 11 септември 2001 г.

„По онова време, докато делото на спасението се привършва, скръб ще идва върху земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат възпирани, за да не възпрепятстват делото на третия ангел. По онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния глас на третия ангел и да подготви светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Early Writings, 85.

Онези, които „следват Агнето“ обратно към старите милеритски пътеки, намират „покоя“, който е късният дъжд, за който сестра Уайт посочва, че започва, когато могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе на 11 септември 2001 г.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да се освети от неговата слава.“ Review and Herald, 21 април 1891 г.

Онзи могъщ ангел слезе, когато сградите на Ню Йорк бяха съборени; тогава започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди и късният дъжд започна да поръсва. Онези, които бяха върнати към древните пътеки на Еремия и намериха „покоя“, който е късният дъжд, тогава разпознаха, че „покой и освежаване“ у Исая също беше късният дъжд; но то беше и отъждествяване на изпита, който на 11 септември 2001 г. се изправи пред Божия народ, и особено пред „присмивателните човеци“, които „управляваха Ерусалим“. Те стигнаха до разбирането, че изпитът беше двоен, защото представляваше посланието на исляма от третото горко, и също тъй важно, представляваше библейската методология, която утвърди вестта на късния дъжд.

На които Той каза: Това е покой, с който можете да дадете покой на уморения; и това е отдихът; но те не поискаха да чуят. Но словото Господне беше за тях заповед след заповед, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и хванати. Затова чуйте словото Господне, вие присмивачи, които управлявате този народ, който е в Ерусалим. Исая 28:12–14.

Ходенето в старите пътеки позволи на Божия народ в последните дни да види, че притчата за десетте девиси, която „илюстрира опитността на адвентния народ“, трябваше да се повтори „до последната буква“ по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Свидетелството на историята, в която притчата първоначално се изпълни, посочи, че втора глава на Авакум е пряко свързана с притчата и е част от нея. Следователно „спорът“ във втора глава на Авакум представляваше изпита относно покоя и освежаването, който присмехулните мъже отказаха да чуят. Докато верните изследователи на Библията продължаваха да изследват старите пътеки, те осъзнаха, че не само притчата за десетте девиси и втора глава на Авакум са едно и също пророчество, но също така и дванадесета глава на Езекиил.

Част от пророчеството на Езекиил също беше източник на сила и утеха за вярващите: „И Господното слово дойде към мене и каза: Сине човешки, що е тази поговорка, която имате в Израилевата земя и която казва: Дните се продължават и всяко видение пропада? Затова им кажи: Така казва Господ Йехова.... Дните приближиха и изпълнението на всяко видение.... Аз ще говоря, и словото, което ще изговоря, ще се изпълни; то няма вече да се отлага.“ „От Израилевия дом казват: Видението, което той вижда, е за много дни напред и той пророкува за времена, които са далеч. Затова им кажи: Така казва Господ Йехова: Нито едно от Моите слова няма вече да се отлага, но словото, което съм говорил, ще се изпълни.“ Езекиил 12:21–25, 27, 28.“ Великата борба, 393.

Периодът на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, представен чрез адвентното движение от 1840 до 1844 година, представлява периода от време в последните дни, когато „изпълнението на всяко видение“ „ще се сбъдне“. Пророческата история на първото горко, положена върху пророческата история на второто горко, определя пророческата история на третото горко, която е пророческата история на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Това е също и историята от 1840 до 1844 година. Това е също и историята, в която се извършва делото на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на Завета. Това е историята, в която двата рога на земния звяр преминават през преход от шестия към „осмия“, който „е от седемте“. Това е историята, в която двамата пророци са убити на улицата, в единадесета глава на Откровението.

Не по-малко важно е и обстоятелството, че понеже Божието слово никога не остава неизпълнено, в съчетание с принципа, че всички пророци говорят за последните дни повече, отколкото за който и да било друг период, на 11 септември 2001 г. „пророческите дни са наближили“, когато „думите, които“ Бог е изговорил, „ще се сбъднат“ и „това няма вече да се отлага“.

Бунтът от 1863 г. определи лаодикийския адвентизъм да се скита в пустинята, докато всички измрат. Господ се завърна към тази история на 11 септември 2001 г., както бе сторил с древния Израил при Кадис.

Първото посещение в Кадис породило бунта на десетимата съгледвачи и доведе времето на скитането в пустинята. В края на четиридесетте години те се завърнаха в Кадис и именно там Мойсей удари Канарата втори път и му бе възпрепятствано да влезе в Обетованата земя, но те влязоха с Исус Навин. 11 септември 2001 г. бележи последното поколение и Бог вече няма да отлага Словото Си.

Ще разгледаме този факт в следващата статия.

„Историята на живота на Израил в пустинята бе записана за благо на Божия Израил до края на времето. Божиите отношения със скитниците в пустинята във всичките им странствания насам и натам, в излагането им на глад, жажда и умора, и в поразителните проявления на Неговата сила за тяхното облекчение, са Божествена притча, изпълнена с предупреждение и наставление за Неговия народ във всички векове. Разнообразният опит на евреите беше школа за подготовка за обещания им дом в Ханаан. Бог желае Неговият народ в тези последни дни да прегледа със смирени сърца и възприемчив дух огнените изпитания, през които премина древният Израил, за да бъде наставен в подготовката си за небесния Ханаан.“

„Скалата, която, ударена по Божията заповед, изведе живите си води, беше символ на Христос, поразен и наранен, за да може чрез Неговата кръв да бъде приготвен извор за спасението на загиващия човек. Както скалата беше ударена веднъж, така и Христос трябваше да бъде „веднъж принесен в жертва, за да понесе греховете на мнозина“. Но когато Мойсей прибързано удари скалата в Кадис, прекрасният символ на Христос беше помрачен. Нашият Спасител не трябваше да бъде жертван втори път. Както великата

жертва беше принесена само веднъж, така за онези, които търсят благословенията на Неговата благодат, е необходимо единствено да поискат в Исусовото име — да излеят копнежите на сърцето в покаянна молитва. Такава молитва ще представи пред Господа на Силите раните на Исус и тогава отново ще потече животворящата кръв, символизирана чрез изливането на живата вода за жадуващия Израил.“

„Само чрез жива вяра в Бога и смирено послушание към Неговите заповеди човек може да се надява да срещне божественото одобрение. При случая на онова велико чудо в Кадис Мойсей, уморен от непрестанното роптание и бунт на народа, изпусна от поглед своя Всемогъщ Помощник; той не послуша заповедта: „Кажете на канарата, и тя ще даде водата си“; и, лишен от божествена сила, бе оставен да помрачи своята история с проява на страст и човешка слабост. Човекът, който трябваше и можеше да остане чист, твърд и безкористен до края на своето дело, накрая бе победен. Бог бе обезчестен пред събранието на Израил, когато би могъл да бъде почетен и името Му прославено.“

„Присъдата, незабавно произнесена срещу Мойсей, беше най-жестока и унижителна — че той, заедно с бунтовния Израил, трябваше да умре, преди да премине Йордан. Но ще дръзне ли човек да твърди, че Господ се е отнесъл сурово към Своя слуга заради това едно прегрешение? Бог беше почел Мойсей така, както не беше почел никой друг човек, живеещ тогава. Той беше защитавал делото му отново и отново. Беше чул молитвите му и беше говорил с него лице в лице, както човек говори с приятел. Именно в същата степен, в която Мойсей бе се ползвал от светлина и познание, се увеличаваше и неговата вина.“ Signs of the Times, October 7, 1880.